

נעים אמרים

דברי אלוקים חיים מכ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

צעידן רעווו' דרעווין, פרשת חיי שרה, תש"פ

האור מתוך החושך

גלגול'י נשמת התנא הקדוש רבי עקיבא, יסוד התורה שבעל-פה

רבי עקיבא. ופלא הדבר, מה בין התנא הקדוש רבי עקיבא לבין זה היום בו ניתנה תורה לישראל במדבר סיני.

מסוף העולם ועד סופו

מקדים ה'עטרת ישועה' להביא את מאמר הגמרא במסכת יבמות (טז, א) אודות המחלוקת הגדולה שנחלקו תנאים

השולם וכל טעם ירידתו לזה העולם הוא על מנת לבאר ולגלות מדוע אכן היכה את הסלע ולא דיבר אליו.

שתי בנותיו של האר"י הקדוש נישאו. אחת מהן נישאה לבנו של מרן הבי"ת יוסף ז"ל (נאצו חוטרם ליוונ קדוש זה), כך, בפטירתו של האר"י הקדוש נותרה הרבנית בדרך.

פנה אותו תלמיד קדוש, רבי שלמה שלימא אל מחברתו הטוהרה של האר"י הקדוש והציע לה להתלוות אליו כעת בחזרתו של מקום מושבו בגולה, שם ודאי יהיו מי שימתכו בה כהוגן ותהא פרנסתה פרוסה על עשירי ארץ פולין. היא שעתה לעצתו ועלתה עמו לפולין כשהיא נוטלת עמה רבים מכתביו של האר"י הקדוש. שכן מרבית כתבי האר"י הקדוש היו תחת ידיו של תלמידו ומפרסם תורתו, הגה"ק רבי חיים ויטאל ז"ל, אולם היו גם דפים וגליונות בידי הרבנית והיא נטלה עמה את הכתבים הללו אשר לאחר נכון נפוצו ואף הודפסו.

היו מי שלא הסתמכו על כתבי האר"י הללו, מאחר שלא היו ברורים דיים ולא עברו בקבלתו של רבי חיים ויטאל. מכתבים האלה יצאו הספרים 'יקר משה', עמק המלך, לימודי אצילות ואף ספר זה ממנו אנו למדים אתה, ספר 'מחברת הקודש' אשר חיבר אותו תלמיד, רבי שלמה שלימא. יצוין שהאגרת הנודעת שכתב האר"י הקדוש ועל ביאורו נכתבה אגרתו של המקובל האלוקי הגה"ק רבי שמשון מאוסטרופולאי ז"ל, ע"ה, האגרת המקובלת ללומדה בערבי פסחים, אף היא מקורה בספר זה של רבי שלמה שלימא, ספר 'מחברת הקודש'.

בפרשתן (כה, א) ויוסף אברהם ויקח אשה ושמה קטורה. וברש"י: "קטורה - זו הגר, ונקראת קטורה על שם שנאים מעשיה כקטורת", ואילו במדרשי חז"ל אנו מוצאים דעות שונות לגבי זהותה של אותה קטורה, מי הייתה. ובמדרש (תנחומא, בפרשתן) הסמיכו לנישואי אברהם את קטורה את הכתוב (תהלים מו, ב) רחש ליבי דבר טוב, אומר אני מעשי אמרך, והדברים טעונים בירור, שייכות שני הפסוקים הללו אהדדי.

דברי פלא ראיתי בתורתו של הר"ה"ק ה'עטרת ישועה' מדזיקוב זי"ע (דרושים לחג השבועות), המביא מאורו הבהיר של ספר המקודש 'מחברת הקודש' (שער יציאת מצרים, דף סה) שסוד חג השבועות, חג מתן תורתנו, הוא התנא האלוקי

א י' עמדי לספר אודות ספר זה ומחברו:

מרבית תלמידיו של מרנא האר"י הקדוש זי"ע היו מבני ספרד. תלמיד אחד היה לו שהגיע מארץ אשכנז, טרם צאתו לארץ-הקודש הוא פטר את אשתו בגט כריתות על מנת שלא לעגנה והוא עלה ללמוד מפי האר"י הקדוש את רזי התורה והחכמה. שמו של אותו תלמיד היה רבי שלמה שלימא והוא זכה לשתות מבארו של האר"י קדישא משך שלוש שנים עד אותו היום בו הסתלק האר"י מן העולם, בעודו צעיר לימים.

האר"י הקדוש היו לו בן אחת ושתי בנות. הבן, משה שמו, הסתלק מן העולם בפלאיות בהיותו בן שבע שנים. ומעשה שהיה כך היה: היה זה בשבת קודש פרשת חוקת, בעידן רעווא דרעווין. משה הילד נעמד ואמר לתלמידיו האר"י הקדוש שהוא חפץ לבאר להם מדוע היכה משה רעיא מהימנא את הסלע במדבר ולא דיבר אל הסלע כאשר אמר לו האלוקים, וביאר את מעשהו של משה בדרך עמוקה. מיד לאחר מכן חש הילד בראשו ובמוצאי מנוחה עלתה נשמתו השמימיה והוא עזב את העולם ונטמן בבית העלמין העתיק בצפת (מקום קבורתו הוא למראשותיו של אביו זי"ע). לאחר מכן גילה האר"י הקדוש שבנו משה היה שורש נשמתו מנשמת משה רבנו עליו

לגבי 'צרת הבת'. הגמרא מספרת על רבי דוסא בן הרכינס אשר בימיו התירו לשאת את 'צרת הבת' ולייבמה. נרעדו חכמים והיה להם הדבר קשה והתפלאו איך יכול להיות שרבי דוסא הגדול פסק להיתר. החליטו החכמים בבית-המדרש שצריכים לצאת לבית רבי דוסא בן הרכינס ולדון עמו בדבר. שאלו מי ייצא, נענה רבי יהושע ואמר 'אני אלך', אחריו מי ילך, הצטרף רבי אלעזר בן עזריה ואחריו הצטרף גם התנא הקדוש רבי עקיבא.

הגיעו לביתו של רבי דוסא, נכנסה שפחתו ואמרה לו: 'רבי, חכמי ישראל באים אצלך', הורה רבי דוסא שייכנסו. נכנסו. רבי דוסא הכיר את רבי יהושע ומיהר לתפוסו ולהושיבו על מיטה של זהב, לרוב כבודו. אמר לו רבי יהושע: 'רבי, אמור לתלמידך אחר וישב', שאל רבי דוסא מיהו ורבי יהושע ענהו: "רבי אלעזר בן עזריה", צהל רבי דוסא ואמר: "האם יש לו בן לחברנו עזריה, בן אשר גדל כל-כך", קרא עליו את הכתוב (תהלים לו, כה) **נער הייתי גם זקנתי ולא ראיתי צריק נעזב ורועי מנקה לחם**. הושיבו גם את רבי אליעזר בן עזריה על מיטה של זהב. הוסיף ואמר לרבי דוסא: "אמור לתלמידך אחר וישב", ולשאלתו השיבוהו שזהו 'עקיבא בן יוסף', ענה רבי דוסא ואמר: "אתה הוא עקיבא בן יוסף ששמך הולך מסוף העולם ועד סופו; שב בני, שב, כמותך ירבו בישראל". רבי דוסא לא היה איש חוצות ששמע בחוצות העיר מי הוא זה ששמו נישא אלא ברוח-קדשו ראה וידע ששמו של רבי עקיבא נשמע מסוף העולם ועד סופו והכל שחים אודותיו ברעד.

סוד חג השבועות

מבאר ה'עטרת ישועה' שרמז גדול רמז רבי דוסא ברוח-קדשו בלשונו שאמר על רבי עקיבא ששמו הולך **מסוף עולם ועד סופו**, שכן תיבות אלו עולות יחדיו כמניין **תקס"ד** שהוא בדיקוב מניין המימרות שמופיעים משמו של רבי עקיבא בתלמוד כולו. רבי עקיבא היה אז עוד צעיר לימים, והראיה שהיה האחרון מבין שלושת תלמידי החכמים שנכנסו לפני רבי דוסא, ובכל זאת כבר ידע רבי דוסא ברוח קדשו למנות את מספר המימרות אשר עתיד רבי עקיבא ללמד את בני ישראל לדורות עולם.

ממשיך בעל 'עטרת ישועה' קדישה ומונה מתוך אותם **תקס"ד** את מספר הפעמים בהן נקבעה ההלכה כדעתו של רבי עקיבא, הלא המה **שע"ה** פעמים בהן ההלכה נקבעת בפועל כדעת רבי עקיבא. ועליו רומז מאמרו של רבי (עבודה-זהר יז, א) **יש קונה עולמו בשע"ה אחת** שרבי עקיבא

ב בתמצית: הסוגיא דנה במקרה שנשא אדם שתי נשים ומת בלא ולד, ועתה אחיו הגדול צריך לייבם את אחת מהנשים הללו כדי להקים שם ושארית לאחיו המת. אולם מה עושים במקרה שאחת משתי הנשים הללו אסורה על אותו האח משום ערוהו, האם מותר לו והוא צריך לשאת את האשה השנייה. זוהי שאלת 'צרת הבת' שדנו אודותיה חכמי המשנה והתלמוד.

קנה את עולמו ופעל שהלכה תהא כמותו **בשע"ה** הלכות שבש"ס.

כעת יובן מדוע שייך בעל ה'מחברת קודש' את סוד חג השבועות וקשרו עם התנא הקדוש רבי עקיבא, כי בחג השבועות ניתנה תורה לישראל, בני ישראל קיבלו את התורה שבכתב ויחד עמה גם את התורה שבעל-פה ובתורה שבעל-פה ישנם **שע"ה** הלכות הפסקות כדעת רבי עקיבא. ועל כן "רזא דשבועות הוא רבי עקיבא". והדבר רמזו גם בשמו של החג, שכן **שע"ה אחת** עולה כמספר **שבועות** כי רבי עקיבא הוא-הוא יסוד התורה שבעל-פה אשר המשיכה להתקיים בזכותו ואף נפסקה שע"ה פעמים הלכה כמותו בתלמוד. ושייכותו דווקא לזה היום, יום שניתנה בו תורה לישראל.

ה'עטרת ישועה' מוסיף רמז נוסף מן הכתוב (במדבר כח, כו) **וביום הניבורים בהקריבכם מנחה חרשה לח' אם** נחשב את מניין התיבות **בכרים ומנחה** נמצא שוב את אותו סך אמור של **שע"ה**, לרמז על אותן **שע"ה** הלכות שבתלמוד שנפסקו כדעת רבי עקיבא, כי הוא-הוא אשר התורה שבעל-פה התקיימה על ידו ועל כן הוא קשור בסוד חג מתן תורתנו. עד כאן תורף דבקות קדשו של ה'עטרת ישועה'.

חשבתי שאפשר להוסיף ולדרוש בכתוב הנאמר במתן תורה, טרם העניקו את התורה שבעל-פה, תורתו של רבי עקיבא, נאמר (שמות י"ב, ב) **ויחן שם ישראל** ותיבות הללו עולות כסך **תתקנ"ה** שהוא במכוון כמניין שמו של רבי **עקיבא בן יוסף** בצירוף מספר שמועותיו שבתלמוד כולו, שהוא, כאמור **תקס"ד**, אותן ההלכות אשר לימד והורה לישראל. ללמדך שכבר אז נרמז בתורה אודות נשמתו הגבוהה של רבי עקיבא אשר בזכותו נותרנו עם התורה הקדושה בידינו, לדורות עולם.

פרעה, סיסרא ויעל

אם נתחקה אחר שורש נשמתו של התנא הקדוש רבי עקיבא, נמצא פלאות. ודאי תחילה יחשוב כל אחד שרבי עקיבא יחסן גדול היה, אולי אף היה מבני בניו של דוד מלך ישראל, או של משה רבנו עליו השלום. אולם לא כך גילו לנו חז"ל (ראה ר"ן ברכות כו) והאר"י בגילוי זה הגה"ק בעל 'מגלה עמוקות' זי"ע, הם גילו שרבי עקיבא היה מבני בניו של סיסרא. ולא בכדי, אלא היות ונשמתו של רבי עקיבא היתה נשמה נשגבה וקדושה עד לאין ערוך, תלו כוחות הסטרא-אחרא את עיניהם וליבם על נשמה זו ורצו לחוטפה ולהעבירה לרשותם, חלילה וחלילה. הם ידעו עד כמה כוח קדושת נשמת רבי עקיבא, זה אשר עתיד להעמיד תורה לישראל, זה אשר עתיד להיות יסוד לתורה שבעל-פה, לשמור ולהעמיד את קיומה של התורה הקדושה. על כן

שנשמת רבי עקיבא ונשמת אברהם אבינו, נשמה אחת וקדושה היא.

ארבעת הגלגולים

מתחילה אכן היתה אותה תורה, תורה שבעל-פה, תורה שלא ניתן לכותבה אלא היא עוברת מאב לבן ומרב לתלמידו במסורת. אולם לאחר מכן ראה רבנו הקדוש שהדורות נחלשים ותלמידי החכמים הזוכרים ומשננים את התורה בעל-פה כלים ואוזלים עד שחשש שמא חלילה תשתכח תורה שבעל-פה מישראל, על כן דרש את הכתוב **עת לעשות לה' מותר אפילו להפיר את התורה** ולכתוב את התורה שבעל-פה חרף האיסור, ובלבד שלא תשתכח תורה מישראל.

עניין זה מרומז בכתוב מספר תהלים שהזכרנו תחילה. **רחש ליבי דבר טוב, אומר אני מעשי למלך, רשוני עמ סופר מהיר.** וכך נדרש מקרא זה, **רחש ליבי דבר טוב** ליבי רחש טובת הבורא, להרבות כבוד שמים ולקיים את רצון הבורא. לכן, למרות שבתחילה ומעיקרא היה צריך להיות **אומר אני מעשי למלך** לומר את התורה שבעל-פה באמירה ובמסירת הפה בלבד, מבלי להעלות את הדברים על גבי הכתב, אלא הכל בפי וב'רשוני', בכל זאת כאשר נוצר הצורך וגבר החשש שלא תשתכח תורה מישראל, אזי **עמ סופר מהיר** לכתוב ולהעלות את התורה שבעל-פה על גבי הכתב, לצורך השעה.

זהו סוד הכתוב **ויסף אברהם ויקח אשה ושמה קמורה**, כי בכך נרמז המקום הראשון בו עברה אותה נשמה קדושה, נשמת רבי עקיבא, אשר עברה את התיקון הראשון אצל אברהם אבינו עליו-השלום שקירבה אל מתחת כנפי השכינה. ובמקרא זה נרמזים גם שלושת הגלגולים הנוספים שעתידיה הנשמה לעבור עד שתאיר את העולם כ'רבי עקיבא', הגלגולים הללו נרמזו בתיבת **ויסף**, שכן **יסף** נוטריקון **יעל סיסרא פרה**, אצל שלושתם היתה הנשמה קדושה, מגולגלת ומתגלגלת עד שבאה אל התיקון כרבי עקיבא, שהוא **ו' דייספ** לרמז על **ו' סדרי המשנה**, התורה שבעל-פה שייסד רבי עקיבא. ואם נחשב תיבות **אברהם קמורה** נמצא מספר **תקס"ח** שהוא כנגד **תקס"ד** מימרות של רבי עקיבא המופיעות בתלמוד, בתוספת **ד'** הפעמים בהן התגלגלה נשמת רבי עקיבא עד שבאה אל התיקון.

אשר על כן צירפו ב'תנחומא' למקרא זה את הכתוב 'רחש ליבי דבר טוב' המרמז כאמור על המשכת התורה שבעל-פה שאכן התרחשה והתקיימה רק בזכותו של רבי עקיבא ונשמתו הקדושה והטהורה, אחרי שעברה את כל הגלגולים וההדככויות.

התגלגלה הנשמה בגלגולים רבים ומלחמה כבידה ניטשה אודותיה בין כוחות הקדושה לבין כוחות הטומאה.

נוראות מגלה ה'מגלה עמוקות' מכבשנו של עולם, הוא מגלה שבעת חטא עין הדעת הצליחו הקליפות הטמאות להניח את ידיהם על נשמה קדושה זו עד שגלגלו את הנשמה הקדושה אל פרה מלך מצרים, בו, בטמא ומשווקן זה, נטמנה הנשמה הקדושה ביותר שנפלה בשבי הקליפות הטמאות. בכך הוא מבאר את מה שאנו רואים שהתורה מאריכה במאד-מאד לבאר ולפרש את כל הליכותיו ומעשיו של פרה הרשע, ויקם פרה, ויאמר פרה, וילך פרה. וכי מה אכפת לך מה עשה גוי רשע ומשווקן זה, אלא לכן ביארה תורה את הליכותיו ומעשיו, שכן בתוכו היתה חבוייה אותה נשמה קדושה שהחביאו בתוכה הקליפות הטמאות.

נשמה קדושה זו התשיכה והתגלגלה לתוך סיסרא אשר לחם מלחמת חורמה עם בני ישראל. לאחר מכן נפלה הנשמה אצל יעל אשר חבר הקיני, מיוצאות חלציו של יתרו חותן משה, ושם, אצל יעל, נתקנה הנשמה ושוב עברה למקומה, לצד הקדושה ומשך נמשך התנא הקדוש רבי עקיבא הקדוש, מעמיד התורה לעם בני ישראל.

נשמת אברהם אבינו

יתירה הכך מגלים אנו בספרי הקודש (כך נותבים חסד לאברהם והצורך המור, ועוד) שנשמת רבי עקיבא באה משורש נשמתו של אברהם אבינו עליו השלום, איתן האזרחי שהזריח את האמונה על העולם והיה ראש לגרים. כמאמר הכתוב אודות אברהם ושרה, **ואת הנפש אשר עשו בחרן**, כי הם עשו נפשות על ידי שגירתו אותן והכניסו אותן אל מתחת כנפי השכינה. ובכוח קדושת נשמת אברהם שהיה מגייר גרים רבים, נחצבה נשמת רבי עקיבא אשר היה מצאצאי הגרים והוסיף להכניס אחרים אל מתחת כנפי השכינה הקדושה.

חז"ל מספרים לנו על מסכת עבודה-זרה של אברהם אבינו שהיתה גדולה ועברה והכילה **ארבע מאות** פרקים. ובכך מרומז רבי עקיבא, שכן מניין השם הקדוש **רבי עקיבה** עם הכולל עולה אף הוא כמניין **ארבע מאות** כי אברהם בעבודת קדשו היה עושה נפשות ומכניסן תחת כנפי השכינה ואחת מאותן הנשמות היתה נשמת התנא הקדוש רבי עקיבא אשר שורשרה משורש נשמת אברהם אבינו, עליו השלום.

עוד רמזה נשמת רבי עקיבא בנשמת אברהם אבינו, במקרא שכתוב בפרשתן (כד, א) **ואברהם זקן בא בימים**. תיבות **אברהם זקן** עולות כסך **ת"ה**. ממש כמספר השם הקדוש **רבי עקיבה** בתוספת מספר **ו'** הרומז על ששת סדרי המשנה, יסוד התורה שבעל פה, ורבי עקיבא הלא הוא יסוד התורה שבעל פה שהמשיכה להתקיים ולהתייחד על ידי המשכת התלמידים אשר הקים. ומכאן נלמד שוב

ציונים' אמיתיים

יעזור השי"ת שתתמלאנה כל משאלות ליבנו לטובה ולברכה, כדי שנוכל לעבדו עבודה תמה וישרה בהשקט ובבטח ומוחן יישוב הדעת, מבלי הפרעת הקליפות הטמאות.

וצריכים להתעורר ביתר שאת בדור הזה, כאשר עומדים אנו על מפתן הגאולה, בעקבתא דמשיחא, כבר נוטים צללי ערב. ועל כן מתעוררים הכלבים הרעים לנבוח ולהפריע לנו בלימוד התורה שבעל-פה, ותורתו של רבי עקיבא. לכן אנו רואים את רשעי המדינה שהתעוררו בשנים הללו עם 'חוק הגיוס', על מנת להפריע את לימוד התורה של בני ישראל, את לימוד התורה שבעל-פה מבני הישיבות הקדושות.

המה מתקראים 'ציונים' ואילו אנו מכונים על-ידם 'אנטי ציונים', אולם ההיפך הוא הנכון. הלא אנו הציונים האמיתיים, דורשי ציון וירושלים עיר הקודש. אנו אלה שמשתוקקים בתחינה שלוש פעמים מדי יום בימנו ומבקשים 'תחזינה עינינו בשוכר ציון ברחמים'. ומן המותר לספר על זקה"ק מרנא הישמח משה זי"ע אשר היה כוסף ומשתוקק בכיסופי עוז לזכות לעלות לציון וירושלים יחד עם משיח צדקנו. אנו הציונים האמיתיים, כ"ק מרן אדמו"ר זי"ע אשר עלה ארצה והקים במסירות נפש קריה נאמנה זו, הוא זה דורש ציון וארץ-הקודש.

לא כן הם, אנשי המדינה, שאינם אלא אנשי בליעל, שקרנים ורמאים. וכי דורשי ציון הם, וכי יש להם רגש ורצון בארצנו הקדושה. הרי אם היו מעניקים להם להקים את מדינתנו בערבות רויסה - היו מוכנים להקים שם את המדינה הטמאה. כבר אמר הגאון הרב מבריסק זצוק"ל על מחולל התנועה הטמאה, הרשע והמרושע שאסור להזכיר את שמו במקום קדוש זה ובעת קדושה זו, שכל חפצו וחפץ מרעיו היה רק לעקור את התורה הקדושה מבני ישראל, כשהם משתמשים עם הקמת המדינה והכשרת היישוב כאמצעי לעקור את הכל. ובה"ש לא הצליח בידם והקב"ה שומר את גחלת התורה הקדושה. המה המכונים 'ציונים' מוכנים כולם לעזוב את הארץ תמורת מעט מעות, ואילו אנו המכונים 'אנטי ציונים' מייחלים בכל יום ויום ומשוועים לבוא שכבר נזכה לראות בשיבת ציון וירושלים.

יעזור השי"ת שזיכות התורה הקדושה, התורה שבעל פה, וזכות לימוד התורה הקדושה, נזכה להינצל מכל הע'שוי, עשו שבאומות העולם ואף עשו שהוא מבני אומתנו. ונזכה במהרה לקבל פני משיח צדקנו באלו הגופים, אמן ואמן.

וצדיקים ישמחו ויעלצו לפני אלקים וישישו בשמחה

בקול רינה וחודוה, גשים אנו יחד עם כל קהל המוני אנשי שלומנו די בכל אחר ואחר לאחל מעומקא דליבא ברכת "מזל טוב" אל מול פני הקודש, עטרת תפארת ישראל אבינו ורעינו ומאור חיינו, אשר בצילו הטהור אנו חוסים, ומימי אנו שותים

כ"ק מרן אדמו"ר עט"ר שליט"א
לרגל השמחה השרויה במעון הקודש
בהולדת נכדו בת לבנו הרד"צ ר' יקותיאל יהודה שליט"א

ואנו הפילה שישפיע עלינו שמחה זו שפע ברכה וסיעתא דשמיא, ונזכה כי כ"ק מרן שליט"א יאציל עלינו מרוחו פי שנים, ויארץ ימים על ממלכתו נבריות גופא ונזוהא מעליא, להודיענו בנתיבות חיים, על מי מנוחתו ינהלנו עדי ביאת גואלתו בב"א.

מברכים נאמנה א"ש די בכל אחר ואחר

שמחת הקידושא רבה יתקיים אצל כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א בביהמ"ד הגדול בקרית ישמח משה

מעומק לבבינו מברכים אנו ברכת מזלא טבא
לאנ"ש היקרים כל אחד בשמו הטוב יבורך הלוא המה

הרה"ח ר' יוסף מאיר וורטהיימך הי"ו ירושלים
ולחתנו הרה"ח ר' יעקב היכל הי"ו חיפה
לרגל הולדת הנכדה/ הבת בשטומ"צ

הרה"ח ר' יוסף יונה קוסוביץ הי"ו
בבעל אכסניה שק"כ, אדמו"ר שליט"א בבארא פארק
הרה"ג ר' אלימלך אולאך הי"ו ירושלים
הרה"ח ר' יצחק אולאך ירושלים
לרגל הולדת הנינה/נכדה/בת בשטומ"צ

יה"ר שיזכו לראות רוב נחת מכל יוצ"ח ולגדלם
לתורה לחופה ולמעש"ט עד ביגוא"צ בב"א

יו"ל ע"י "מכון נועם אמרים" סאסוב
רח' קדושת יו"ט 1, קרית ישמח משה, גני תקווה
טל: 052-768-8014 | פקס: 03-736-1653
dtsassov@gmail.com

לקבלת הגיליון כל שבוע באימייל שלחו הודעה ל: dtsassov@gmail.com

זמנים לשבת פרשת חיי שרה

מוצאי שבת ר"ת	הדלקת נרות	ישמח משה
5:53	4:19	ירושלים
5:57	4:05	ניו יורק
5:51	4:21	לונדון
5:25	3:58	